

SÍMBOL D'UNIÓ

1.^r DE MAIG, FESTA DEL TREBALL

El primer de maig ha estat a Catalunya un dia d'unció per a l'obrer. Altres pobles el celebren amb fontades i gatzara: el nostre sempre n'ha fet diada d'afermament en l'ideal, perquè tota aquella religiositat que no ha pogut atreure l'Església, l'aboca per enter en el culte de les cerimònies civils.

En aquest primer de maig dediquem un record als caiguts en la lluita proletària. A aquells martiritzats a Montjuic que esborronaren el món amb el seu suplici. A totes les víctimes dels pistolers de l'Anido i l'Arlegui. Els victimaris o els hereus dels victimaris d'aleshores reclamen encara avui noves víctimes. La muntanya d'odis que aixecaren no els ha sepultat i reviu en sota la perversió republicana actual: els turments als miners d'Astúries, els turments als nostres companys, ens recorden el seu pas.

Avui nosaltres, obrers, també aixequem el nostre esperit vers els temps nous i per a assolir-los preparem el nostre braç. Reorganitzem-nos per a l'acció. Només la unitat sindical obrera ens conquistarà la nostra justícia. Una unitat obrera per damunt de capelletes i de clans.

La unitat sindical ha d'ésser la promesa que ens havem de fer en aquest primer de maig.

1.^r de maig de lluita i d'esperança

El Govern de Madrid opressor de pobles i d'homes, ha volgut treure a aquest 1.^r de Maig la seva significació de lluita i d'heroisme.

Prohibint, de fet, la celebració de la gran jornada del Treball, la reacció ha donat un pas més cap al seu destí de misèria moral i indignitat.

La jornada del 1.^r de Maig, però, viu latent en la consciència dels homes lliures. Al contrari, més grans són les precaucions que l'envolten, més grans els obstacles que s'oposen a la seva lliure celebració, i més gran és el sentit humà que li dona carn i vida.

1.^r DE MAIG D'ENGLUANY!

1.^r DE MAIG DE SILENCI, DE CONCENTRACIÓ DELS ESPERITS!

1.^r DE MAIG DE PLUNYS CLOSOS!

1.^r DE MAIG DE MIRADES PENETRANTS!

LES BANDERES DE LA IL·LUSIÓ JA COMENCEN A DESPLEGAR VELES.

L'ESTEL SOLITARI JA TORNA A BRILLAR AMB LA SEVA LLUM FIXA I VIGILANT. CATALUNYA VEU EN ELL, ARA COM SEMPRE, UN FAR I UN DESTÍ.

Ai d'aquells, que moguts pels miserables fils de l'oportunisme, vulguin girar l'esquena a un poble i escopir a una Pàtria.

Ara tindran honors oficials, portes obertes, somriures entesos. El poble mateix, els ulls entebolits per la foscor de la desfeta, no sap de moment comprendre el seu neguit, descobrir la seva via. Però quan la penombra hagi passat, i ja s'albiren llums prometedores, ai dels responsables. Joventuts d'Estat Català!

Joves obrers que seguïu el camí de foc del nostre ideari: No defalliu en aquest moment de prova. Els mercaders us volen foragitar del temple. Però sou vosaltres qui en constituïu els fonaments més sòlids, les voltes més altes.

Francesc Macià, Avi nostre, Pare de les llibertats Catalanes: Detureu el braç dels que en nom vostre volen destruir una flor que regada ja amb la sang del martirilogi, és més ufana que mai.

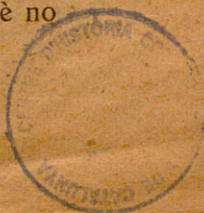
1.^r de Maig de lluita: De lluita per les llibertats catalanes.

1.^r de Maig d'esperança: D'esperança que la unitat del partit tant fervorosament desitjada per nosaltres, no es farà al damunt de les fulles seques de la claudicació, sinó al damunt de les branques de llorer de la virilitat catalana.

Cotitzeu pels presos i exiliats i feu cotitzar!

Catalans: El 6 d'Octubre va fracassar per causa de que els 15 afiliats que té el Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra estaven desarmats.

Perquè el Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra (Grupet de l'Opinió) no donà "compañies" el 6 d'Octubre? Probablement perquè no trobà prou militants per a formar-ne una.

La bandera única

Ha reviscolat a l'Esquerra Republicana de Catalunya el vell plet de la unitat de bandera. No tenim, els d'Estat Català, cap inconvenient en enforçar-ho.

Som els d'Estat Català els qui en aquest punt hem estat conseqüents. Ni els nostres nuclis, ni els nostres centres, ni on predominaven els nacionalistes, no ha onejat més que una bandera, la catalana, amb estel o sense estel.

Precisament els qui abans i ara aprofiten l'excusa de la unitat són els qui les duplicaven i feien onejar a l'hora la bandera tricolor espanyola i la barrada catalana. Hem de preguntar, quina és de les dues la que volen imposar-nos i com la volen imposar?

No és baldera la pregunta. No és baldera perquè durant aquests dies s'han expressat alguns homes amb un to que feia temps s'anava arreconant. Creiem que no és hora de crítica, que podria semblar discrepància i no convé a Catalunya, però sí de sortir al pas a desviacions. Cal dir-ho sense embuts: tornem al provincianisme. Un provincianisme camuflat darrera d'unes grans glopades d'hegemonia: amb la concepció de puritanisme de la República d'alguns dels homes de

l'Esquerra passa una cosa semblant a la de l'Espanya gran de la Lliga.

Per ci i per lla es parla d'un retorn al 14 d'abril de l'any 31. Amb el descens gairebé vertical de la política espanyola, es fa punt de referència la puresa doctrinària i honestedat política d'aquells moments.

Però obliden que el 14 d'abril és a Catalunya la data de la proclamació de la República Catalana. La bandera tricolor fou tot seguit superada per la catalana que sissà al capdamunt de l'edifici de la generalitat i de l'Ajuntament. El seu 14 d'abril ofegà el de Catalunya perquè en el plet sobre la persistència de la nostra República fallà la puresa democràtica dels homes del Govern Provisional en no acceptar la voluntat d'un poble, o fallà la seva honestedat política davant de les exigències de dominació del seu. A Catalunya quan es parla del 14 d'abril, o es parla del de la bandera barrada o no es pot lloar amb tota justesa el de la bandera tricolor, on el morat de Castella, que hi afegí la República, donava un significat ben propi.

Però el 14 d'abril, el seu, ha estat superat pel 6 d'octubre que reafirma la República Catalana d'aleshores. El 6 d'octubre marca una fita en la nos-

tra política, i creiem que ha de marcar-la també en la política espanyola. A Catalunya el 6 d'octubre significa un gest heroic, però, a més, la voluntat novament expressada d'un poble que no dubta i marxa a la seva i confia més en la fermesa de la causa que en els capricis de la sort. Si s'ha d'ésser lleial amb Catalunya, la bandera de l'Esquerra Republicana és la que porta un estel. Que no onejava a la Generalitat perquè era la pàtria i no un partit qui proclamava l'Estat Català, però onejà en molts ajuntaments i sobretot en el cor de tots els catalans.

La bandera catalana és la de la Nació i a ella hi tenen dret tots els catalans que no siguin caragrats. Pot usar-la, i l'usa, Acció Catalana, la Lliga, Unió Democràtica; els seus colors ens classifiquen només que com a catalans. Però l'Esquerra Republicana de Catalunya ha d'avaluar per sempre més el 6 d'octubre; ha de fer una declaració palesa de que aspira a instaurar l'Estat Català que fracassà aquell dia. Qui dissenteixi d'això ha de separar-se del partit. Cap altre símbol podrà fitar-la amb més dignitat que aquell estel solitari que marca el destí de les quatre barres de sang i de foc.

ACTIVITATS INTERNACIONALS

A la Jeunesse de la Esquerra "Estat Català"

Paris, le 13 avril 1935

Chers camarades:

Le Comité Mondial de la Jeunesse contre la guerre et le fascisme convoque, pour Pâques, les 20 et 21 avril, à Paris, une Conférence internationale de la Jeunesse.

Cette session aura le caractère d'une large conférence internationale des dirigeants responsables du mouvement mondial de la jeunesse et des organisations avancées des Jeunes de tous les pays, et discutera sur les questions actuelles de la lutte de la jeunesse.

Les derniers événements politiques et les attaques brutales contre les droits et les libertés de la Jeunesse, le danger de guerre menaçant et la militarisation renforcée de la Jeunesse demandent une concentration intense de toutes les forces de la Jeunesse pour une lutte contre la guerre et le fascisme.

Les organisations avancées de la Jeunesse ne doivent plus hésiter à élargir le front commun de la Jeunesse.

La Conférence Mondiale de la Jeunesse a une très grande importance puisque les délégués de la Jeunesse de tous les pays, sans distinction de tendances et d'organisations, y participeront fraternellement pour trouver, en un travail collectif, les formes et les méthodes nouvelles et efficaces pour l'élargissement de la lutte commune des masses de la Jeunesse contre le chauvinisme, la guerre et le fascisme.

Nous ne posons aucune condition aux participants à cette Conférence. La participation n'engage nullement à l'affiliation à notre mouvement et nulle obligation n'en résultera.

Cette Conférence sera une tribune libre pour un large échange d'opi-

nions et d'une vaste concentration de toutes les forces de la Jeunesse.

Les questions suivantes sont à l'ordre du jour:

1) Participation de la Jeunesse à la lutte contre la guerre et le fascisme. Comment élargir le Front de la Jeunesse?

2) Militarisation de la Jeunesse, lutte contre la guerre menaçante contre chauvinisme et contre la prolongation du service militaire.

3) Echange des expériences acquises dans le travail parmi la Jeunesse paysanne.

4) Décisions à prendre pour continuer la lutte contre la terreur fasciste et la réaction.

La lutte nationale de libération de la Jeunesse catalane contre les usurpateurs espagnols exige du mouvement de la Jeunesse Catalane une po-

sition claire et nette. Les vastes expériences qu'elle a recueillies pendant les combats d'octobre sont d'une importance extraordinaire pour la Jeunesse de tous les peuples opprimés.

Pour cette raison, la participation de votre organisation est devenue d'une importance toute particulière, pour notre mouvement. Nous vous prions, fraternellement, d'envoyer votre représentant à cette Conférence.

Nous serions très heureux si votre délégué prenait la parole à cette Conférence et aidait, ainsi, à résoudre les diverses questions posées.

Nous vous prions de nous faire connaître le plus vite possible votre consentement à notre proposition.

Avec nos salutations fraternelles

COMITÉ MONDIAL DE LA JEUNESSE
CONTRE LA GUERRE ET LE FASCISME

Adhesió a la lletra precedent

Al Comitè Mundial de la Joventut contra la Guerra i el Feixisme

Volguts companys:

La Joventut d'Esquerra «Estat Català» us saluden i lamenten que per les circumstàncies especials en que es troba el nostre país, els sigui impossible enviar una delegació personal a la Conferència internacional de la Joventut. Reafirmem, però el nostre entusiasme per la iniciativa d'aquesta Conferència, i la ferma confiança que portarà directives per l'alliberació dels pobles i dels homes.

Profundament nacionalistes, refusen i protestem del nacionalisme imperialista dels elements conservadors i reaccionaris. Nosaltres reivindicuem la puresa de la doctrina nacionalista que ha intentat pervertir el capitalisme. El concepte actual de nació és obra revolucionària; enfront del rei que personificava una oligarquia, i més que oligarquia una casta, explotadora i envildora del poble, aquest creà la nació amb l'encàrrec d'allibe-

rar els homes. I és aquesta nació que expressa la voluntat dels explotats la que nosaltres aixequem com a bandera i per la qual lluitarem el 6 d'octubre de l'any passat.

Ens revoltarem contra el feixisme virtual de les dretes espanyoles, que si foren vençudes el 14 d'abril de 1931 tornaren a surar i amenaçaven amb la reinstauració del règim despòtic que els reis d'Espanya havien estructurat en contra dels catalans. La Nació Catalana, des de la seva unió amb Castella, ha hagut de lluitar constantment contra el poder dels reis espanyols. Dues mentalitats distintes i adversàries ens separaven. Catalunya era un poble d'arrel democràtica, on pel propi esforç s'alliberaven els pagesos en el començament de l'Edat Moderna, avançant en segles a la majoria dels servs d'Europa; la monarquia espanyola propugnava per l'absolutisme i a l'hora que a Catalunya s'alliberaven els remences, ella restablí la Inquisició per a perseguir els jueus i musulmans de la Península, i amb complicitat amb el Papat abatí la resistència que els catalans oposaven a la instauració de la Inquisició espanyola.

La mentalitat monàrquica ha procurat en tot temps anul·lar el sentit democràtic que de la vida i del pensament tenen els catalans, i en contra nostra instaurà, fa dotze anys, la Dictadura del General Primo de Rivera, feixisme sense feix, però més opressor i groller. Per això les joventuts catalanes es revoltaren fa sis mesos contra l'entrada en el poder dels homes que repeteixen l'ideari i els interessos de la Dictadura.

Si fórem vençuts no fórem anorreats. A l'endemà mateix de la desfeta els nostres quadros es refeien. Set anys de lluita contra la Dictadura ens havien avesat a la guerra de guerrilles i sabem maniobrar amb traça i disciplina per a reconstituir-nos darrera dels nostres enemics vencedors. A més, representem els sentiments d'un poble i als pobles els dissol la vilesa, mai la dissort. Catalunya ha resistit quatre segles a l'absorció i al despotisme d'una manera activa i sabrà respondre-hi avui també.

Volem la llibertat de la Nació Catalana. La volem per un dret que hi tenim, però també perquè creiem que la pau de les nacions no serà efectiva fins que s'hagin redimit les petites nacionalitats esclavitzades. Aleshores podrà formar-se la gran confederació de les nacions, únic camí per a suprimir del tot les guerres. Nosaltres, els joves catalans, diem a les joventuts mundials que assisteixen a la conferència, que només en les nacions que estructuraven una raça i un idioma es troba l'abolició del sentiment imperialista; que mai no donarà cap fruit al pacifisme dels Estats mentre oprimeixin pobles que anhelan alliberar-se. I també afirmem que en vencer l'imperialisme vencerem el capitalisme, font de la discòrdia i impulsor de les matances. Imperialisme i capitalisme s'apuntalen mútuament; la destrucció d'un significa la destrucció immediata de l'altre. La missió que aconsellem a les joventuts mundials per a la lluita contra el feixisme i la guerra és la defensa de les nacionalitats, a les quals la naturalesa ha donat una unitat de raça i, més que tot, una unitat d'idioma, expressió i vehicle de cultura i civilització.

Els homes dels distintes pobles no són enemics entre ells ni tenen interessos antagonics. Qui els atia a l'hostilitat són els poderosos, en crear interessos econòmics contraris,

i són aquests els qui ara, després d'activar els feixismes, afuen els Estats per a fer esclatar la nova guerra mundial. Per damunt d'aquests interessos hem de posar-hi l'interès suprem de les nacionalitats irredemptes a costa de les quals es faria la guerra i contra les quals es faria la pau.

La Joventut d'Esquerra «Estat Català» proposa, com a mitjà de lluita, l'organització efectiva de totes les joventuts del món amb el mot d'ordre de negar-se a la guerra.

Ensem propugnem per l'organització del proletariat de tot arreu, prescindint de doctrines i tàctiques contradictòries. Cal refer el mot d'ordre de Marx: «Proletaris de tot el món, uniu-vos». Perquè avui entrebanquen la unió i en debiliten la força la multiplicat de doctrines socialistes. Més que la unitat presenciem la dispersió proletària. Al nostre entendre és que ens hem apartat de la màxima, també marxista, que la salvació la tenim en les pròpies mans i com emanació de la seva activitat i del seu pensament. L'ideari obrer ha de sortir dels propis obrers i elaborar en les seves associacions, comptant com a únic mitjà de lluita i finalitat única el sindicat. Nosaltres propugnem, a Catalunya s'enten, per la reconstitució de la Confederació Nacional del Treball, però amb ideari específic seu. Entenem que els sindicats han d'ésser sindicalistes i posar com a fita de la seva activitat regir per complet la producció. En principi, creiem perniciosos per a l'obrerisme que els sindicats actuïn sota consignes que no deriven immediatament de la seva existència. Però en la realitat catalana, avui, ho creiem molt més perjudicial perquè les activitats doctrinàries, en disgregar la nostra organització obrera en grups enemics, amb les seves baralles li anul·len del tot l'eficàcia.

A Catalunya es pot dir que l'obrer perd més temps i energies en combatre el company que en combatre l'enemic de classe.

Sense un obrerisme fort i ben organitzat, els pobles seran sempre víctimes dels poderosos. Cal retornar a l'obrer la seva unitat, encara que sigui amb el sacrifici d'idees personals. En la lluita dintre la col·lectivitat i l'individu o grups reduïts, han d'ésser sempre aquests els que han de sacrificar-se.

En resum. Proposem a la Conferència la unió de les joventuts de tot el món i la de tots els proletaris, per a lluitar contra el feixisme i la guerra. Cal transformar les directives que l'imperialisme i el capitalisme han donat fins ara. Si ells per a junyir-los han dispersat i contraposat l'economia dels pobles, nosaltres hem d'unificar-la per evitar la guerra i la misèria. En canvi, si ells treballen per unificar sota un Estat les diverses nacionalitats a les quals imposen despòticament una mentalitat i una llengua aliena, nosaltres hem de lluitar fins a la victòria per a retornar a cada poble el dret de governar-se i crear la cultura pel propi idioma.

Joventuts de tot el món: Per la llibertat de les nacions irredemptes i la unió del proletariat contra el feixisme i la guerra!

EL CONSELL EXECUTIU

Militant d'Estat Català compleix amb els teus deures sindicals!

Cofitzeu pels presos i exilats i feu cofitzar!...

Militant llegeix i propaga el nostre portantveu...

Honradesa de procediments, si. Arribisme, mai

El Grup de "L'Opinió"

Ens sab molt greu haver de tractar des d'aquestes columnes plenes d'ideals nobles i humans, d'un fet que molts creuen desaparegut de la política catalana.

L'actitud dels protagonistes d'aquell fet, ens obliga a no silenciar ni per un moment més la nostra veu, i creiem oportú, precisament en aquests moments de reorganització total de l'Esquerra, sortir al pas de maniobres guarnides amb «pensaments polítics definits», però que en el fons no són més que petulàncies de quatre senyors que s'han cregut posseir un prestigi, a força de repetir-s'ho entre ells.

Ens cal observar que d'aquest Grup en descartem en absolut, l'esquerrista, sincer, i lleial Lluhi, víctima més que ningú dels seus propis «companys», el qual en les hores tristes del seu empresonament, haurà tingut ocasió de conèixer-los tant com nosaltres.

Hem seguit d'aprop, durant un any i mig, l'actitud desenrotllada pels qui es declararen capaços de dirimir la política de l'Esquerra i afrontar la responsabilitat del seu èxit, i els fets ens han demostrat que no envà no han reeixit en la dissidència que volien provocar.

El 27 de setembre de 1935 foren expulsats de l'Esquerra i constituïren

un Partit que, format i dirigit exclusivament per ells, els permetia realitzar el que propugnaven en aquell famós Manifest que complementant la seva actitud des de llarg temps, culminà en l'expulsió.

En aquests moments d'emoció a Catalunya, en aquestes hores on les masses s'apresten a formar el bloc que ha de dur-nos a la reconquesta de la nostra República, apareixen de nou els quatre «definidors», i situats estratègicament en llocs on poden fer efectiva la seva constant intriga, volen predominar el front de l'organització.

Des de les columnes del setmanari *La Rambla*, on n'han aconseguit la Direcció, fins a les del diari *La Humanitat*, on hi tenen un fidel i agrait alt col·laborador, tenen el control de la premsa que ha d'enfocar la campanya d'unió d'esquerres, unió, però, que no els interessa si no és amb ells al davant.

Aprofitant-se de la bonhomia de Pi i Sunyer, confien situar-se de nou al seu voltant i imposar-se-li en les directrius que aquest i el nou Directori vulgui prendre.

Ens limitem avui a senyalar el perill. La unió esquerrana el poble ja l'ha fet, prescindint de les condicions imposades pels quatre polítics, als

quals no segueix ningú que els conegui. Condicions que en el fons es limiten a treure un profit personal per a cada un, disfressades, però, amb l'esquí d'un pensament polític definit.

Nosaltres som els primers en aconsellar una depuració dels qui componen el Partit i una definició ben sincera de la tasca a realitzar, però precisament per a portar a cap aquests nobles intents, lleialment hem d'aconsejar, a qui està encarregat de fer-ho, que tingui compte amb aquests interessats «consellers».

Recordi's que Manifestàren que calia donar l'emprenya d'una major activitat i eficàcia al Parlament, i aquesta consistí en deixar de concórrer a les sessions, d'ençà de la col·laboració d'en Lluhí en el Govern; col·laboració amb la qual estaven disconformes els «quatre».

Recordi's que Manifestàren que era essencialíssim, pel futur nacional de Catalunya, que l'Ajuntament de Barcelona el composessin homes preparats pel Govern municipal, i els dos homes que facilitàren quan s'els oferí anar en coalició, no pogueren donar de sí el que s'esperava, no pas per manca de capacitat i d'honestetat (honestos com el qui més) però mancats d'una preparació i abandonats a la seva sort intencionadament. Mai (confessat per ells mateixos) ningú del Partit seu els reuní per a donar-los la pauta a seguir en la seva difícil gestió, i quan demanàren consell s'els feu passar amb raons per eludir-lo.

Recordi's que Manifestàren que el nostre Partit havia permès que en els seus rengles s'infiltressin munió d'arribistes i que no necessitava de petits prestigis i velles reliquies i tenint a la seva ma aquest ressort, quan la creació del seu modelic Partit permetten l'ingrés de tots els que després foren Jutges Municipals. Tothom sap, però cal remarcar-ho, que a Barcelona no hi havia cap Jutge afiliat a l'Esquerra Republicana. Tenim també en poder nostre una llista de futurs funcionaris municipals afiliats al Grup, que a no ésser per l'actitud ferma i decidida de l'Alcalde popular, a hores d'ara els quatre prohoms mateixos ens retreuriem un punt que sempre nosaltres hem mantingut: Que s'ha de tenir una cura extremada en els moments inicials de l'Estat Català en la formació de la burocràcia.

Podríem comentar en molts altres punts l'honradesa de procediments dels «quatre prestigiosos elements» a que ens referim. Ja tindrem ocasió de fer-ho. Volem, però, sense entrar-hi a fons, treure a relleu uns actes que demostren a bastament el que es pot esperar d'uns homes esquerrans (?) que pretenen, avui, enflar-se a la direcció del Partit dels nostres ideals.

JOAN CASANELLES, propietari de terres en diferents contrades. Aprofitant-se de la situació actual, acaba de posar demanda de desahuci contra dos pagesos del Prat del Llobregat, amb la única finalitat de substituir-los per uns altres, a l'entendre del poble, traidors a la causa dels rabassaires. Els demandats, que varen plantar pel seu compte uns centenars d'arbres fruiters de gran vàlua, tenen consignats en el Jutjat els lloguers que el propietari, l'esquerrà Casanelles, no els volgué cobrar. Edificant!

JOSEP TERRADELLES, en qualitat d'Administrador del diari *L'Opinió*, acaba de recórrer, consignat en efectiu llur import, al Ministeri de Treball d'Espanya, contra una sentència del Jurat Mixt de Barcelona que el condemna a pagar uns jornals devengats pels obrers de tallers, redac-

ció i administració del diari, i reconeguts, per l'esquerrà Terradelles, en l'acte del judici. Cal esmentar que abans de la sentència, els esmentats obrers visitaren a Terradelles en el seu domicili i aquest es negà a rebre'ls. Vergonyós!!

ANTONI XIRAU, acaba d'ésser nomenat, en plena dictadura lerrouxista, Cap de Negociat de la Casa de Caritat, al·legant unes oposicions que hom suposa com devien anar en ple règim radical. Intolerable!!!

Tot això, per si no n'hi havia prou, després de la impertinent Editorial del seu orgue *L'Opinió* del dia 9 d'octubre de 1934: «Al Palau de la Generalitat, en aquell moment de tanta responsabilitat en el qual aquesta anava acompanyada de perill, hi havia un diputat de l'Esquerra, el senyor Tauler, i tots els diputats del Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra, se-

nyors Casanelles, Terradelles i Xirau, amb l'ex-diputat del mateix Partit senyor Pere Comes.» Dóna però la casualitat que els Diputats de l'Esquerra estan processats per ésser al lloc que els pertocava, i els quatre «prestigis», sense que només ho sàpiga el senyor Pic i Pon, estan completament lliures i amb la causa sobresseïda. Ja ens ho explicarà Xirau, com s'ho ha fet, en la conferència pública que té anunciada amb el tema «La posició del nostre Partit».

Els nacionalista-esquerrans, que ja s'han unit, desitgen, evidentment, una rectificació de procediments i més que res, que dintre l'Esquerra reorganitzada tothom marquí una posició inconfusionista. Nosaltres marcarem la nostra posició; cal però que noblement i lleialment tothom faci el mateix.

Honradesa de procediments, sí; de procediments i actes. Arribisme, mai.

UNITAT SINDICAL

Proletaris de tot el món: uniu-vos!

Heus ací la frase cèlebre que empren els comunistes i socialistes a tot drap. Però han intentat posar-la a la pràctica? En el terreny internacional és probable, però a Catalunya no. En lloc d'aguantar i recolzar l'única central sindical que encara que a alguns no els plagui té un prestigi, entre la classe obrera, se'n sortiren dient que amb els anarquistes no hi podien conviure. Despit inútil i nefast que els ha fet intentar a espallles del proletariat una pseudoaliança obrera d'organitzacions fantasmes, els seus nuclis polítics i unes quantes organitzacions obreres reals. Es aquesia unitat sindical la que predica la Internacional Sindical Roja? Tots els congressos i conferències de la I. S. R. propugnen per la unitat sindical, però mai una aliança de comitès, sinó una veritable unitat en la massa.

Alguns ens diran que per ells la Internacional Sindical Roja no té cap valor; altres que tenen el deure d'adaptar-se, a cada contrada, a les circumstàncies. Però les circumstàncies no aconsellen mai dividir la classe treballadora per després realitzar aliances; i molt menys dividir-la per a satisfer els interessos d'un o diversos grups determinats que amb un esperit morbós, amb una veritable proletarofàgia, pretenen que en lloc d'ésser ells els servidors del proletariat sigui el proletariat el seu servidor.

Es veritat, també, que els que dirigeixen i dirigien la Confederació, en el moment de produir-se el fet de la separació, han donat raó que aquest acte es realitzés i no han fet res per a aturar-lo. Els anarquistes no es recorden que la Confederació Nacional del Treball és, i consta així en els seus principis, un organisme apolític. Peiró, l'any 1925, escrivia: «Interessa, i en major grau als anarquistes, que la C. N. T. sigui, i sobretot que se sàpiga, un organisme purament econòmic de lluita de classe amb una tàctica de combat que li dóna raó d'ésser». I, més avall, diu: «Si es vol que la Confederació respongui al fi per la qual fou creada, és del tot precís que visqui amb facilitats d'expansió i amb vistes que la seva trajectòria operi deixant un solc de fets positius molt diferent a aquesta estel·la inútil de tragèdia, dolor i llàgrimes. Si es vol que l'organització sigui un valor real per la lluita de classes és necessari, tant com lògic i just, que l'existència de la mateixa no estigui supeditada a les oscil·lacions dels irresponsables, ni amb l'equívoc re-

volucionari que domina els inconscients, ni a tota aquesta acumulació d'irregularitats que han destruït el concepte de la vida col·lectiva per a deixar pas a les més odioses aberracions individualistes.» Aquestes ratlles són d'un dels homes que els treballadors i la mateixa Confederació deu més favors; recordin, a més, els anarquistes, que Peiró l'any 1925 anava d'acord amb ells. Són avui encara d'un realisme i d'una oportunitat palpitant i pinten tots els defectes i tota l'obra de la F. A. I. Heu dit: «La Confederació som nosaltres!» però no heu tingut en compte que no éreu el proletariat. És possible que els comitès de la Confederació siguin vostres, però no la base, i amb aquest divorci arrosseguem la Confederació a la mort i a la divisió i esclavització, per conseqüència, del proletariat.

No és que nosaltres volguem passar per organisme sense màcula. També hem comès errors; l'error principal nostre ha estat inhibir-nos, com a organisme estructurat, de les lluites obreres, cosa que avui dia repugna a la nostra consciència i que no s'adiu a les nostres doctrines d'abans i d'ara.

Encara hi som a temps! És necessari, companys, tots, que fem marxa enrera. Recordeu companys comunites les paraules de Losovski en l'informe presentat en una sessió del Consell Central de la Internacional Sindical Roja: «La tàctica consisteix en no allunyar-nos de les masses que dirigim, ja que correntment ens allunyem d'elles i inclús són elles que van davant nostre, i això darrer és pitjor que si les avancem.» La massa, en aquest cas, és el poble de Catalunya i fem tots un acte de contrició. Hem dirigit tal com vol la massa? No volem ésser sols nosaltres en la resposta.

Obrers de Catalunya, uniu-vos! Anarquistes, comunistes, socialistes, esquerrans, ajudeu la formació d'una sola central sindical!: La Confederació Nacional del Treball. Una central sindical que tingui com a base els comitès d'empresa i les assemblees dels obrers en les empreses; com organització, les federacions d'indústries.

Unitat sindical, no unió de sindicats. Aquesta és l'obra que hem de realitzar tots plegats. Nosaltres estem disposats a col·laborar en un comitè d'enllaç per a realitzar aquesta obra. Comitè que hauria d'estar integrat per tots els grups i tendències que militen al sindicat. És necessari que lluitem per la unitat. La unificació per la base. Tota la força als comitès d'empresa!

C. H. C. C.

FONS

Joaquim Ventalló